

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimci nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Petdesetletnica književnega preporoda „naroda hrvatskega“.

Pred nekoliko dnevi dobili smo „izvještaj Matice Hrvatske“. Društvu je za 1883 l. pristopilo tudi nekoliko članov iz naših stranij. Vseh društvenikov iz „Slovenije“ utegne biti kaj malega čez sto. Odloživšemu izvještaj, vrnilo se mi je vprašanje: Je li v nas, v slovenskem razumništvu, hrvatska knjiga v obče in „Matica Hrvatska“ posebe zadostno uvažena? Nikakor ne! Poglejmo! Preporoditelji našega naroda — nekdanji Ilirci — umeli so srbo-hrvaščino; pisali so radi tega tudi krasnejši od marsikaterega sedanjih „literatov“. Srbo-hrvaščino priporočevali so nam tudi v šolah in učili, da ne bi nobeden Slovenec smel prej peresa v roko jemati, predno ni poleg družega potrebnega tudi srbske narodne poezije proučil. In dan danes govore in pišejo najizborneje mej vsemi našimi književniki oni, ki so več ali manje hrvaščine vešči. Domače živali „našega Brehma“ omiljele so učenemu in neučenemu radi načina pripovedovanja in izbornega jezika. Kdor začne čitati njegove „Spomine s pota“, „Rastlinske svatbe“ in njegovega „Raka“ jih ne odloži, dokler jih ne pročita. Čital bi jih dvakrat, trikrat, zaporedoma, da mi je čas na razpolago; „Trdinove bajke“ so na vse zadnje bajke, ali jezik, v katerem so pisane čitatelja obaja. Od kod to? Bi li zamoglo ona o takej „slovenščini“ pisati, ko bi ne znala „hrvaščine“? O velikej važnosti znanja „hrvaščine“, smo vsi uverjeni. Dakako! Ali le v teoriji. V praksi je vse drugačno. Napiva se res in nazdravlja ob raznih narodnih svečanostih na bratsko vzajemnost, Naši stoli so pa prenapolnjeni „Gartenlaub“, „Ueber Land u. Meer“, „Illustrierte Welt“, „Interessantes Blatt“, „Buch für Alle“ in druge nemške šare. Tje pa sem pokuka iz one ropotarnice iz usmiljenja ali pa tudi, ker je moderno, k večjemu kaki slovenski časopis, „Hrvatska Vila“, „Vienac“ so pri nas „bele vrane“. Hrvatska knjiga je še terra incognita. V naših narodnih društvih gaja se, kakor se je gajala v Zagrebu po kavarnah, ko je „Vječni žid“ treči put tja prišel. Kaj bi pa rekel o stebrišči „slovenščine“, o slovenske duhovščini? Da je narodna. Saj si slovenskega duhovnika drugačnega še misliti ne morem. A ta njena narodnost je za dan danes tudi preomejena. Zvanje me čisto v kroge duhovske dovede. Znan sem in prijateljujem z mnogimi duhov-

niki iskrenimi narodnjaki, ki našo knjigo gmotno in duševno podpirajo. Nekateri so še listom dopisniki. Njih sestavki se še gladko čitajo; ali nekateri razgovori prav ščipajo, ker njih vsaki drugi stavek mora biti že s „svabščino“ omazan. Temu ni nikako čudo. Cerkvene govornike ima razven „Prijetla“ samo nemške; po njih sestavlja govore, ki so velikokratki zgolj nemščina v slovenske obleki. Zabavnih listov in znastvenih se ve da nemških ima vse polno. Kdor je že iz „sve materinščine“ odtujen in kdor se bolj z nemščino bavi, nego s slovenščino, je naravno, da mu je nemščina vedno na jeziku. Hrvati imajo tudi dobre cerkvene govornike, znanstvene bogoslovne knjige vsake stroke — nedavno temu čital sem o njih knjigi „cerkveno graditeljstvo“, — knjige popularne alla Wiener Weckstimmen n. pr. Žena prava krščanka. A po takih ne segajo. Kaj po takih?! Oni dan povprašal je neki duhoven, pri katerem sem gostoval svojega sobrata: Ti si se naročil na „Duhovno Pastirstvo“ katero izdaje Anton Zupančič? Mm! Mm! je vprašani mangel in odgovoril; jaz se raji naročim na „Schucha“. Jaz se obrnem in „sram te bodi!“ ga vprašalec zavrne. Tako se Slovenec tujsčine opiše, da samega sebe ne pozna, kamo li brata Hrvata? To o hrvatske knjigi v obče!

In z „Matico Hrvatsko“? Je li kaj na boljem? Nekoliko! A nikakor povoljno. Ona je književni zavod, sličen našej Matici. Knjige, koje je ona zadnja leta izdala, tekmujejo lahko glede njih vsebine, njih opreme, njih ocene — ne vem, katero knjigo bi mi bilo tu bolj povdarjati ali v Novovrške izume, ali Poviest hrvatskega naroda, ali Šenoine spise in njegove poezije — s knjigami na katerikolega sličnega zavoda inih naprednjih narodov. Jezik knjig je pa taki, da ume vsaki „Slovenec“, kojemu so le početni nauki „Slovenske slovnice“ znani. Jezik oni je jezik tako zvane „Zagrebačke škole“. Škole, koje je na čudo svietu u kratko vrieime Kajkovce in Čakavce v štokavsku zajednicu dovela, i kojoj je još književno ujediniti barem Slovence. Vienac. str. 674. od 4. kolov. 1884). Toliko dakle radi važne vsebine, kolikor bolj radi jezika, to je, da se jedenkrat književno zjedinitimo, bi se moral vsaki slovenski naobrazenik v „Hrvatsko Matico“ upisati. Kres v IV. let. na strani 634 in 635 o tem veli: Te so tedaj v kratko naznanjene knjige „Matice Hrvatske“ za leto 1883, katere je dobil vsaki član za tri goldinarje. Slovincem ne moremo dovolj pripo-

ročati tega društva; vsaki naobraženi „Slovenec“ naj postane član, da se v istini zamore širiti mej nami tako često spominjana bratska vzajemnost. — Naš neprijatelj boji se književne jugoslovanske zajednice in nič bolj kot te. Tržaška „Edinost“ objavila je lanskega leta odpoved kandidacije msgr. Šterka v Poreški deželni zbor tudi v hrvaščini. Z menoj službeči Lah nagovori me, ono odpoved prečitavši: Dico, L'abdicazione del msg. Šterk è scritta in croato. Ben! Che differenza passa fra il Sloveno ed il Croato giache lo capisco tutto. Presso a poco — mu odvrnem — la quale passa fra il Toscano ed il Veneto. Allora — nadaljuje on — perche non vi unite? Taci — ga njegov drug sune, — ancora questo ci manca. Da! Našega književnega združenja s Hrvati se naš sovrage najbolj boji in mi bi morali s toliko večjo ustrajnostjo na to delati; inače bomo nazadovali in ne napredovali. Še mi doni po ušesih napitnica pokojnega Šenoe prigodom „Bleiwaisove“ sedemdesetletnice. Sotla — rekel je on — nas samo loči. A te — akoravno je le rečica je ne stalno premostimo nego s književnim mostom. Na mlado leto slavil bode hrvatski narod pedesetgodišnjico svojega književnega preporoda. „Slovenski Narod“ je v vvodnem članku od 30. dec. l. l. — rekel bi — vprašanje zastavil: Kaj naj bi „Slovenstvo“ ukrenilo, da bi se dostojno oddolžilo bratske epohalne svečanosti? Slovensko razumništvo! Najdostojnije — nam in našim potomcem v korist in proslavo — se onej svečanosti s tem oddolžimo, da smatramo petdesetletnico književnega preporoda hrvatskega naroda, začetnico našega književnega spojenja s Hrvati. Stopimo dakle letos iz „reserve v aktivnost“. To je: Naša bratska vzajemnost, naj od sedaj v najprej ne obstaja samo ob raznih narodnih veselicah in sicer le v zdravicah in napitnicah, temveč v podpiranju hrvatske knjige, vzlasti Matičnih knjig in osobito v znanji pismenega hrvatskega jezika v besedi in pismu. To bode narodni dom ali jugoslovanski. Tako umejem jaz pesnika:

Učakal rad bi srečni dan
Dan našega združenja
Bi zrl kako en krov prostran
Čez dom se ves razpenja
Naš prapor bi na krov pripel
Dom blagosl vil bi vesel:
„Bog živi vse Slovane
Pod streho hiše ene“ Naprej!

Z. Ž. Jugoslovan.

LISTEK.

Luzern.

Iz zapiskov kneza D. Nehjudova.

(Ruski spisal grof L. N. Tolstoj, posl. Vrbanoj.)

8. julija.

Včeraj prišel sem v Luzern in ustavil sem se v najboljši gostilnici v „Schweizerhofu“.

„Luzern, staro kantonsko mesto, ki leži ob jezeru štirih kantonov, pravi Murray, je jedno iz najbolj romantičnih krajev Švice; v njem se križajo tri glavne ceste; in samo jedno uro se je treba voziti s parnikom, pa se pride do gore Rigi, s katere se odpre jeden najlepši razgledov na svetu.“

Je li to res ali ne, druge potniške knjige pripovedujejo ravno isto, in zato je v Luzernu vse polno potnikov vseh narodov, zlasti Angležev.

Prekrasni, petnadstropni „Schweizerhof“ sezi-dan je nedavno na bregu, prav poleg jezera, baš na tem mestu, kjer je v prejšnjih časih bil lesen, pokrit kriv most, s kapelicami na koncih in s podo-

bami po strešnih tramovih. Zdaj so pa vsled silnega prihoda Angležev, na njih zahtevanje in po njih ukusu ter za njih denarje podrli stari most in napravili nasip, raven kakor palica, na ta nasip sezidali se štiriogelne hiše v petnadstropij; a pred hišami so nasadili male lipe, postavili zraven njih kole, ter mej lipami napravili, kakor se spodobi zeleno pobarvane klopi. To je sprehajališče; tu hodijo gori in doli Angličanke v švicarskih slammikih in Angleži v trdnih in pripravnih oblekah se radujejo njih proizvoda. Morda bi bili ta nasip, hiše, lipice in Angleži jako lepi kje drugje, a samo tukaj ne, v sredi te čudno-veličastne in h kratu neizrekljivo harmonične in mehke prirode.

Ko sem prišel gori v mojo sobo in odprl okno na jezero, me je kar pretresla in oslepila krasota teh gora. Čutil sem notranji nemir in potrebo izraziti to, kar je pri tej priči napolnjevalo moje srce. Rad bi bil to trenutje objel koga, krepko ga objel šegetal, ščipal ga in sploh delal z njim in z menoj kaj nenavadnega.

Bilo je ob sedmih zvečer. Cel dan je deževalo,

a sedaj se je nebo zjasnilo. Sinje jezero, kakor goreče žveplo, z ladijami in njih izginljivimi sledovi se je mirno in gladko razprostiralo pred mojimi okni mej raznoobraznimi zelenimi bregovi. Tam dalje sta ga zoževali dve skali in bilo je vedno temneje in zgubilo se je nazadnje v drugo za drugo vrstičih se dolinah, gorah, oblakih in lednikih. Spredaj so se razprostirali vlažni, svetlozeleni bregovi s trsjem, travniki, vrti in vilami; dalje temnozeleni gozdnate visočine z razvalinami gradov; zadaj stisnena, blede modra, gorska daljava s čudovitimi, bledobelimi s snegom pokritimi grebeni; in vse to je obilval sveži, prozorni, modri zrak in razsvetlovali z raztrganega neba žarki zapadajočega solnca. Ne na jezeru, ne na gorah, ne na nebu ni bilo niti jedne preme črte, ne jedne čiste barve, ne jednega mirnega trenutja, povsod gibanje, nesimetričnost, svojevoljnost, brezkončna smes in raznoobraznost senc in črt in v vsem mirnost, mehkost, jedinstvo in potreba lepote. In tu sredi nedoločene, zamotane svobodne krasote, prav pred mojim oknom videla se je vedno ta bela neumna ograja ob nasipu, lipice s koli in zelene

Tiszova zaslomba.

— Jedno leto sem opazuje se interesantna, posebna prikazen, da načelnik kabineta ogerskega, Koloman pl. Tisza za svojo politično vladno večkrat prosi pomoči cesarjeve, posredovanja ogerskega kralja. Dovoljeno je v sili in potrebi zatekati se v visoko tako zavetje, v izimnih slučajih je to opravičeno, naj se že sodi s trdega parlamentarnega, ali pa tudi korektnega konstitucionalnega stališča. V parlamentarno vladanih državah mora prvosednik ministerski imeti zaupanje parlamenta, a tudi zaupanje krone svoje; če se toraj primeri, da protivnika, ki se bori proti teženju vlade, ne more podreti, da ga zlasti z večino parlamentovega glasovanja ne more premoči, potem se lahko posluži svoje pravice, išče se uveriti, ali je tudi krona, kakor parlament, na njegovi strani. Časih je celo njegova dolžnost apelovati do krone, katera se potem oglasi in nekako razsodi pravdo mej ministrom in njegovim protivnikom.

Dejali smo že, da se je to že zadnji čas večkrat primerilo v ogerski politiki. Ko se je prošlo poletje posebno očitno pokazalo, da duhovenstvo ogersko obsojuje politiko Tiszovo, ter jo z nasprotno agitacijo hoče motiti in rušiti, tedaj je cesar sam vladikam v Aradu zbranim, izpregovoril one znamenite besede, s katerimi jih je opominal dolžnosti, povdarjal jim, da je njihova naloga, narodnostne in verske prepire pobijati in pokorščino državnim zakonom sejati v srca vernikov svojih. Ogovor ta cesarjev izhajal je na prošnjo prvosednika ministerskega, kakor se je sploh trdilo in po klerikalnih glasilih očitano pl. Tiszu. Kmalu potem dosegel je minister tudi to, da sta bila knez-primas ogerski in voditelj ogerske klerikalne stranke, grof Cziraky posvetnega stanu, poklicena na Dunaj k cesarju „ad audiendum verbum“, ter da sta tukaj seznalet voljo vladarjevo, ki je bila baje ta, da naj se sedanjemu kabinetu odslej dela menj zaprek.

Še hitreje pa so druga za drugo prišle najvišje te intervencije v novejšem času. Domoljubno in vzvišeno delovanje prvega hrvatskega sina, vladike Strossmajerja v Djakovem, pripravilo je krv magjarsko v tisto ekstazo, iz katere bruhajo najgrši napadi, denunciacije v najvišji, najnevarnejši potenciji. Vse magjarsko podlo javno mnenje vali se sedaj kot gromonosni oblak proti Djakovemu, nad glavo svetovnoslavnega moža, osivelega v dejanski ljubezni do hrvatske domovine, v nepremični zvestobi do avstrijskega našega cesarstva! Koloman pl. Tisza pa je čutil potrebo, vse denunciacije proti vladiki Strossmajerju smatrati za zlato resnico in poklical je proti „panslavističnim“ in „agitatoričnim“ zločinom Djakovskega vladike pomoč preizvenrednega, najvišjega sodnika. Glava ogerskih katolikov, kardinal in knez-primas Simor, moral je k cesarju in ta mu je — če se je zanašati na dotična poročila — naložil, da papežu v Rim poroča o „državi nevarnem“ delovanju vladike Strossmajerja, ter ga opozori na mogoče posledke, dalje je baje velel, naj slovanoljubive vladike svoje privede nazaj na pravo in zakonito pot, da krona ne bo prisiljena proti tem vladikam uporabljati svoje apostolske moči in pravice.

Nadalje pa prvosednik kabineta ogerskega prejšnje cesarjeve podpore ni dobil le proti klerikalnim protivnikom svoje politike. Grof Julij Andrassy ka-

zal se je zadnje mesece oponenta pl. Tiszu in zlasti glede preosnove gorenje zbornice bila je njegova opozicija ostra in tehtna. Že so se nezadovoljni elementi ogerski zbirali okoli bivšega ministerskega prvosednika in ministra za vnanje stvari, in čutili je bilo, da Kolomanu pl. Tiszu preti nova velika nevarnost. Kar se pa grof Andrassy oglasi in po prijateljih svojih izjavi, da ga ni misel, gledati za portfeljem, da on skrivši ne ruje, da ni prijatelj malostnim zavistnostim in da ne bode Tiszovega kabineta pripravljaj v zadrege.

Tudi za ta slučaj se trdi, da je beseda presvetlega monarha brez dvojbe posredovala. Da se to sklepati tudi iz znamenj. Kompromis je mej Tiszo in njegovimi protivniki že na potu tudi glede nove bodoče gorenje zbornice. Episkopat bi odobril, da se kurija titularnih škofov odstrani za v prihodnje, a zato bi vlada morala obljubiti, da bode titularne vladike imenovala dosmrtnimi člani gorenje zbornice, nadalje pa tudi, da bode državnemu zboru predložila osnovo zakona, ki bode zboljšal gmotno stanje našega duhovenstva. Posvetnim protivnikom nove reforme pa bi pl. Tisza pustil, da bi le četrtina, ne tretjina članov po imenovanju sodila v novo gorenje zbornice.

S tem pa bi se sedanjemu kabinetu ogerskemu posrečilo, brez posebnega truda z novo reformo dovršiti parlamentarni zistem ogerske, na drugi strani pa zavreti gibanje, ki se mu sedaj pa sedaj mogočno pod noge pripodi iz klerikalnega protivnega tabora. Vse te vspehe in lahke zmage pa ima Koloman pl. Tisza, kakor je očitno, zategadelj, ker mu je blagonaklonjena volja monarhova. Tisza trdno ne stoji, on trdno visi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. januarja.

Misli se, da so poročila o **ministerske** krizi v Brnskem „Tagesbote“ imela le namen, napraviti zmešnjavo mej večino državnega zbora in bivšega ministra Chlumeckega približati grofu Taaffeju. „Politiki se piše z Dunaja, da o ministerske krizi niti govora ni.

Danes ima **državni zbor** prvo sejo po božičnih počitnicah. Na dnevnem redu so le prva branja nekaterih zakonov. V parlamentaričnih krogih se misli, da v jednej prvih sej pravosodni minister predloži načrt zakona proti anarhistom. Gospodske zbornice pa ni še nobena skupna seja razpisana, kajti manjka jej sedaj baje gradiva. Odseki namreč še neso pretresli izročeni njim predlogov in predlog.

Finančno ministerstvo je odločilo, da oni učitelji veronauka in neobligatnih predmetov, kateri nimajo nobene sistemizovane plače, a dobivajo samo remuneracijo, morajo tudi od te davek plačevati.

Vnanje države.

Letos bode sto let, ker je **ruska** carica Katarina II. dala rusnemu plemstvu tako imenovano dvorjansko karto. S to karto dobili so ruski plemenitniki razne predprave, katerih so si nekatere ohranili do danes. Letos bode rusko plemstvo praznovalo stoletnico podeljenja te karte in car Aleksander II. je zaukazal, da se pri tej priliki ustanovi dvorjanska banka, iz katere bodo ruski plemenitniki dobivali na svoja posestva denar na posodo po 6%. Navadno jemljejo banke na Ruskem višje obresti, zato je pa finančni minister tudi ugovarjal, da bi osnova in vzdrževanje take banke napravljala državi preveč stroškov zaradi prenizkih obrestij, katere bode banka jemala od posojil. Car

Aleksander se pa ni dal pregovoriti od finančnega ministra, in banka se bode osnovala.

Francoski pomorski minister neki vsekako odstopi, v kratkem bode njegov odstop objavljen v „Journal Officiel“. Njegovim naslednikom imenuje se admiral Cloné, ki je že bil pomorski minister.

Socijalnodemokratska stranka nemškega državnega zbora izrekla se je jednoglasno proti Bismarckovej kolonijalni politiki. Zategadelj ne bode glasovala za nobeno svoto za kolonijalno politiko, pač pa za onih 150,000 mark za znanstveno preiskovanje Afrike. — Odbor za nabiranje donoskov za narodno darilo knezu Bismarcku ob njegovej sedemdesetletnici se je že osnoval. V njem ni nobenega svobodnjaka in nobenega zastopnika katoliškega centra, to je vsekako jako pomenljivo. Tako darilo, za katero nabira darove tak odbor, v katerem ni nobenega zastopnika dveh tako veljavinih strank, nikakor ne bode moglo veljati za darilo vsega nemškega naroda. — „Nordd. Allg. Ztg.“ demontuje vest, da se je izbral Brindisi za vzhodno lučo nemškej subvencioniranej parniškej vožnji. O tem se še ni nič določenega sklenilo, in se tudi ne bo, dokler državni zbor ne reši zakona o subvencioniranej parobrodni vožnji sploh. Tedaj je še mogoče, da naši prusofili doživijo to veselje, da bode v to izbran Trst.

Francozi sedaj na **francosko-kitajskem** bojišču delajo razne priprave za transport, potem se bode pa začelo večje vojevanje. Transport dela vojevanju v teh krajih, kjer ni dobrih cest, največje težave. — Nemški inštruktorji se na vse načine prizadevajo, da bi Kitajce privadili kompliciranim nemškim vojaškim vajam. A to ne gre kitajskim vojakom v glavo, zato se že premišluje, kako bi jih na bolj priprosti način privadili vojevanju. — Kitajska cesarica ni potrdila smrtnih obsodb državnega tajnika Ma-Kien-Čanga, kateri je neki zakrivil Tientsinsko pogodbo.

Kakor javljajo poročila iz Londona, je dosti upanja, da se Francija in Anglija sporazumeti zaradi **Egipta**. Potovanje Hassan Fehmi paše v London imelo je namen, dobiti od Anglije zagotovilo, da bode spoštovalo turško vrhovno oblast nad Egiptom. Poleg tega se bode pa Hassan Fehmi skušal dogovoriti z Anglijo, da bi prevzela nekaj davka, katerega plačuje Egipt Turškej, ker si je prisvojila več krajev ob Rudečem morji in se morda polasti še vsega Sudana.

Dopisi.

Z Notranjskega 19. januarja. [Izvirni dopis.] Gospod urednik! — Ko sva bila v zadnjič skupaj v Ljubljani, ste se nad tem čudili, kako da Vam nikdar več ne pošljem kakega dopisa, kako da sem postal tako — „malomaren“. Spominjate se še gotovo, da sem Vam odgovoril, da so ravno žalostne naše sedanje razmere krive, da sem popolnem umolknil, če tudi sicer pazljivim očesom zasledujem napredek in nazadek v političnem in socialnem življenju našem. A kakor nerad se tudi podajem iz svoje „pokliške tihote in vsakdanjosti“, vendar si ne morem kaj, da primem za pero danes, ko sem pričital uvodni članek „Ljubljanskega lista“ št. 11 z napisom: „Nemškutarska vlada!“

Da sta si „Soča“ in omenjen dnevnik že nekaj časa hudo v laseh, to je obče znano, a kako da „Soča“ brez pardona udriha po navedenem listu, to je manj znano.

V zlasti pa je št. 2. letošnje „Soče“ izredno ostra in radoveden je bil lahko vsak, kako se bode prav do živega zadeti nasprotnik postavil v bran, kako da bode „Soči“ jedenkrat za vselej prizadel „smrtni“ udarec, ali vsaj prizadeti poskušal.

Pa zastonj smo čakali, — „velik kokodajc, malo jajc“. — Ne omenjaje prvega, prisiljeno iro-

klopi, ničevi človeški proizvodi, ne slivajoči se, kakor daljne vile in razvaline v občno harmonijo krasote, ampak surovo nasprotujoči jej. Vselej in ne hote je obvisel moj pogled na tej grdeji ograji nasipa in rad bi jo bil proč porinil, uničil, kakor črno pego na nosu pred očmi; pa ta nasip, s sprehajajočimi Angličankami ostal je pred menoj in jaz sem si prizadeval dobiti kako drugo stališče, od koder bi ga ne videl. Naučil sem se tako gledati in do obeda sem se sam radoval s tem nepopolnim, pa tem slajšim čuvstvom, katero čutiš, ako sam opazuješ krasoto prirode.

Ob polu osmih poklicali so me k obedu. V velikej, lepo opravljeni sobi v spodnjem nadstropji bili sta pogrtnjeni dve mizi najmanj za sto ljudi. Kake tri minute je trajalo to tiho zbiranje gostov, šumenje ženskih oblek, tiho razgovarjanje s priljudnimi in lepo oblečenimi natakariji; in vsi sedeži so bili zasedeni z moškimi in ženskami jako lepo, da celo drago in nenavadno čisto oblečenimi. Kakor sploh v Švici, bili so večina gostov Angleži, in zato so bile glavne črte tega splošnega obeda: strogo,

po pravilih priznana prilije, nerazgovarjanje mej sobo, čemur pa ni bila uzrok prevzetnost, ampak le pomanjkanje potrebe zblíževanja, kajti vsak je bil zadovoljen, da je mogel prijetno in ugodno zadovoljiti svoje potrebe. Pa obrazi, katerih so bili mnogi jako lepi, izražali so le zavest lastnega blagostanja in popolno nebržnost k vsemu, kar se ni tikalo naravnost lastne osebe, in bele roke s prsteni so gibale samo zato, da so popravljale ovratnike, rezale govedino, in nalivale pivo v kozarce: nikak duševni nemir se ni izražal v teh potezah. Rodbine so semtrtja zinile kako besedo o dobrem okusu te ali one jedi ali vina ali pa o lepem razgledu z gore Rigi. Posamični potniki in potnice so pa sedeli tiho drug poleg drugega, še celo pogledali se neso. Če sta se po redkem izmed teh sto ljudi dva razgovarjala mej seboj, sta se gotovo o vremenu ali pa o hoji na goro Rigi. Noži in vilice so se tako tiho gibali po krožnikih, da se je jedva slišalo, jedij nosili so le po malem v usta, celo ovočje jeli so z vilicami; natakariji so se nehote podredili občnej molčečnosti, le tiho so povpraševali, kako vino hočete? Pri tacih

obedih bilo mi je vselej težko, neprijetno, nazadnje celo otožno. Zdi se mi vselej, da sem kaj zakrivil ter sem kaznovan, kakor ko sem bil še otrok, in so me zaradi porednosti postavili na stol in ironično rekli: „Opočij se, ljubi moj!“ ko je v žilah mojih bila mlada kri in so bratci veselo kričali v sosednji sobi. Poprej sem se skušal upirati proti temu davajočemu čuvstvu, katero sem čutil pri tacih obedih, pa zastonj; vsi ti mrtvi obrazi imajo name nepremagljiv vpliv, in jaz sem postal ravno tako mrtev. Ničesar ne želim, ne mislim, ne opazujem. Z začetka sem poskušal začeti kak razgovor z zraven mene sedečimi, pa razen fraz, katere so se gotovo že sto- in tisočkrat ponovile na istem mestu, in jih je že sto- tisočkrat izgovorila ista osoba, nesem dobil nobenega odgovora. Pa vender vsi ti ljudje neso neumni in ne neobčutljivi, gotovo je v mnogih teh mrtvih ljudeh ravno tako notranje življenje kakor v meni ali pa še bolj zamotano in zanimivo. Čemu se tedaj odrekajo največega veselja v življenji, zabavanja drug z drugim, zabavanja z ljudmi?

(Dalje prih.)

ničnega odgovora na četrti strani visoki c. kr. deželni vladi „na ponudbo postavljenega“ slovenskega lista, ostanemo le pri uvodnem članku v št. 11.

V tjem nas je v oči zbledel oni odstavek, kjer stoji črno na belem: „... Toda potrdi se v Ljubljano, — (Soča namreč) —, obhodi vsa c. kr. pripravništva, in uverila se bodeš, da noben napis, niti nemški, ne slovenski, ne diči vnanjega zidovja. Notri pač, po šolskih hodnikih, nad raznimi uhoji, dala je šolska oblast, v čegar področje to spada, napraviti nemške napise posameznim razredom...“, ali dosihmal nahajajo se povsod, po Kranjskem in Goriškem, tudi v slovenskih paralelkah, celo v slovenski nižji gimnaziji Kranjski, vsi napisi vedno še nemški. Nikdo se ni spodtikal nad to malenkostjo, nikdo v tej vnanjosti ni izvolal eine Haupt- und Staatsaction. Tedaj se tudi Ljubljanski pripravništvo ne more v greh števati, če se je tje nasproti ravnalo po nekem splošnem običaji.

Tako torej, to je „malenkost“, če so napis nemški, namesto slovenski.

Za Boga svetega, če je že vse sama „malenkost“, zakaj pa nam teh borih, borih malenkostij ne privoščite, zakaj pa hočejo nekateri krogi, da ostane ravno glede malenkostij vse pri starem? Kdo rojenih bo vendar verjel, da nam je ta ali oni radodaren in udan, če stiska ravno z malenkostmi? — Če ni na vsem nič, če je pri vsaki zadevi izgovor tu z malenkostjo, zakaj pa se tem malenkostim vrata ne odpro?

C. kr. pripravništvo v Ljubljani je najnovejše javno poslopje na Kranjskem, i gotovo lepo poslopje. Če se je toliko potrosilo zanj, zakaj pa se mu je odtegnila ta „malenkost“, da bi bili napisi nad posameznimi razredi slovenski? — Zakaj se je ravnalo „po nekem splošnem običaji“?

To je „punctum litis“ — gospoda! — Dajte nam le tiste „malenkosti“ — in mi bomo zadovoljni; — ne skrivajte se vedno za tiste „neke splošne običaje“, in — mirna Bosna!

Odpravite jih, tiste „splošne običaje“ in ne bodite skupuh z „malenkostmi“, bodite zagotavljeni, mir bode praznoval potem kmalu svoj slovesen uho v vse slovenske narodne „trume“.

Dokler pa bodo mej nami tisti „neki splošni običaji“, — ne bode ostalo le pri dosedanjem razderu, ampak smelo zagotavljamo, da bodo ravno te „malenkosti“ in pa tisti „neki splošni običaji“ vedno večji „Stein des Anstosses“ in kar je največjega pomisleka vredno, mnogi, kateri so bili več ali manj pristaši tako zvane „zmernonarodne stranke“, bodo stranko popustili, kajti stranka, katera nosi na jeziku „ravnopravnost“ pri vsaki priliki, potem pa zagovarja popolnoma pristransko, da — našemu narodu naravnost neravnopravno politiko, taka stranka nema naravne podlage, in „čas je najboljši zdravnik“.

Zato je že le več „nur eine Frage der Zeit“, ko bode stranka kar čez noč izginila, katera noče biti ravnopravna v malenkostih nekim splošnim, običajem — na ljubo! — Dixi.

Iz Krškega 19. januarja. [Izv. dop.] Na prigovarjanje poverjenika „Narodne šole“ za Krški okraj priredilo je bilo naše „bralno društvo“ včeraj lepo veselico na korist tega zavoda. Pele so se po našem pevskega zboru sicer le znane pesni, a ker so to prelepi komadi slovenskih kompozicij in ker so se kakor običajno — prednašali lepo in pravilno — bilo je občinstvo pevcem kaj hvaležno. Gosp. Ravnihar, je v kratkih, pa dobrih potezah dobro naslikal narodno-šolske namene in delovanje „Narodne šole“ in se zahvalil za podporo, katero je občinstvo s tem naklonilo temu društvu, da je materijalen uspeh veselice precej znaten, morebiti bo čez 40 gld. čistega dohodka. — Operetna „Graščak in kmeta“ je bila včeraj že v drugič ali tretjič kaj izborno predstavljena. Hvala gospodom: P., R. in V.

Domače stvari.

— (Naša presvitla cesarica) pelje se danes s posebnim dvornim vlakom skozi Ljubljano v grad Miramare pri Trstu, kjer ostane šest dni ter se 27. ali 28. t. m. zopet vrne na Dunaj.

— (Knezoškofu dr. Misiji) predstavil se je včeraj dopoldne odbor občnega kranjskega veteranskega društva pod vodstvom svojega načelnika g. Mihaliča in bil po vladiki jako prijazno vsprejet.

— (Jurčičevih zbranih spisov) so dalje naročili: g. I. Vencajz, c. kr. okrajni sodnik v

Krškem 9 zvezkov; gg. bogoslovci v Ljubljani 27 zvezkov.

— (C. kr. deželna vlada kranjska in hranilnica kranjska.) Hranilnica kranjska je pri obnem zboru dne 29. maja 1884 sklenila: 1. da iz svojega rezervnega zaklada napravi in vzdržuje čveterorazredno zasobno deško ljudsko šolo v Ljubljani z nemškim učnim jezikom, 2. da zagotovi 50.000 gld. društvu, ki bi imelo smoter graditi ceno in zdrava stanovanja za delavce v Ljubljani, ali pri Ljubljani — ter je v 30. dan maja 1884 uveljavila prošnjo, da se ti ukrepi potrdijo. C. kr. deželna vlada kranjska pa z odločbo z dne 15. t. m. teh ukrepov ni potrdila. Glede nemške ljudske šole poudarja se v dobro osnovanih nagibih posebno to, da sedaj ni potrebe za tako zasobno šolo, kajti mestna občina Ljubljanska dobila je tako že nalog, da do začetka šolskega leta 1885/86 v Ljubljani napravi javno ljudsko šolo za dečke in za deklice z nemškim učnim jezikom. Zaradi tega ne treba zasobne ljudske šole, kakeršno je nameravala hranilnica. Ako pa ni potrebe, bi taka šola tudi ne bila niti dobrodejna niti obče koristna, zato se tudi rezervni zaklad po določbah § 12. hranilničnega regulativa in po § 20 kranjske hranilnice pravil o to porabljeni ne sme. Sicer je pa hranilnici na prosto voljo, da po razmerah rezervnega fonda podpira mestno občino Ljubljansko, katerej bode nemška ljudska šola gotovo veliko stroškov prizadevala. Kar se pa tiče 50.000 gld. za delavska stanišča, je deželna vlada tudi temu ukrepu odrekla svoje potrdilo, ker društva, kateremu bi se ta vsota naklonila, do sedaj niti ni, in ker se tudi dotična pravila neso predložila, torej nedostaje jamstva, da bi se omejen znesek porabljeval za določeni namen. — Odločba ta z obširnimi in temeljitimi nagibi dostavila se je mestni občini Ljubljanski, c. kr. deželnemu šolskemu svetu in hranilnici. Slednja ima še štiri tedne časa, da predloži priziv na ministerstvo notranjih zadev, od koder pa se je nadejati jednake zanikavne odločbe.

— („Mi vstajamo!“) Gospod dr. B. Ipa-vec je svojo kompozicijo prekrasne Gorazdove pesmi „Mi vstajamo!“, natisneno v 1. številki letošnjega „Ljubljanskega Zvona“, izročil uredništvu omenjenega lista. Opozarjamo vsa naša pevstva, da omenjena skladba izite kot posebna muzikalna priloga v 2. številki „Ljubljanskega Zvona“.

— (Društvo zdravnikov na Kranjskem) zboruje 21. t. m. s sledečim sporedom: A. Notranje zadeve. B. Predavanje: 1. Dr. Kotzmuth sekundarij a) o „Paraldehyd-u“, b) o „carne pura“, c) o redkem slučaju vtisnjene kile; 2. Primarij dr. Dornig: Zdravilstveni svet novega zdravlila: Hydrargyrum tannicum. 3. Vladni svetnik prof. dr. Valenta: Ginekologična poročila.

— (Najnovejše mesto.) Kakor znano, je dragocene briljante, namenjene srbske kraljici Nataliji, neki Nemec ukradl. Čez dlje časa dobili so jih pri njem, ker ga je ogradil njegov pomagač. V dotičnej notici bil je kraj, kjer so se ukradeni briljanti našli, označen z besedama: „im Privat“. Modrijani pri nekem Ljubljanskem slovenskem dnevniku pa so takoj pogodili, da mora to biti kako srbsko mesto in pisali so „v Privetu“. No, na to novo mesto lahko takoj vzemó patent, če se jim morda ne bode zdelo prikladnejše, v bodoče pri takih prilikah pogledati v kak „Fremdwörterbuch“, da popolnijo svoje zemljepisno znanje.

— (Obrtni nadzorniki.) Trgovinsko ministerstvo je sklenilo, da se število obrtnih nadzornikov pomnoži od 9 na 12. S to pomnožitvijo bi se predružitili tudi nadzorniški okraji. Deseti okraj bi obsejal Tirolsko, Predarlško in Koroško, jednajsti okraj Štajersko in Kranjsko, dvanajsti okraj pa Primorsko in Dalmacijo. V Gradci bil bi sedež jednemu nadzorniku, v Trstu pa bi dobili novega nadzornika.

— (Vabilo k III. rednemu občnemu zboru) „Kmetke posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani, kateri bode dne 25. januarja 1885 ob 10. uri zjutraj v društveni pisarni na Marije Terezije cesti v Ljubljani. — Dnevni red: 1. Nagovor ravnatelja. 2. Poročilo blagajnika. 3. Poročilo nadzorstvenega odbora. 4. Volitev ravnateljskega odbora in sicer: a) ravnatelja, b) blagajnika, c) kontrolorja in d) 2 namestnikov. f) Volitev 3 članov v nadzorstveni odbor. 5. Predlogi društvenikov. K polnoštevilnej vdeležbi vabi častite deležnike najuljudnejše ravnateljski odbor.

— (Posojilnice načelstvo v Krškem) je tako sestavljen: Vikar Knaus, ravnatelj, šolski nadzornik Lapajne, namestnik, trgovec J. Pfeifer, blagajnik, meščan A. Jugovic, preglednik, klobučar Jurčec, odbornik.

— (Iz Rakitne nad Borovnico) se nam poroča, da imajo ondu snega poldrugi meter na debelo.

— (Sneg po južnih planinah.) Iz Trbiža se piše 17. t. m.: Še pred osmimi dnevi imeli smo nenavadno hud mrz — 22 stopinj C., sedaj je pa navstalo južno vreme ter snežilo, da je bilo joj! Cesta čez Predel je vsa zametena, ker leži snega za 2 m. na debelo. Pri nas in v okolici ga imamo 123 cm. na debelo. Na našem kolodvoru pomagali so lovci peš-polka št. 27 sneg pospravljati, da so mogli vlaki voziti, ki dohajajo semkaj že itak po dolgotrajnih zamudah. — Isto tako je jako močno snežilo 15. t. m. po južnem Tirolskem, torej po krajih, kjer prebivalci neso vajeni zime in snega. V Meranu snežilo je 24 ur brez prenehljaja. Vsi zeleni vrtovi in krasna okolica zdihuje sedaj pod sneženo zimsko odejo. Nepričakovani zimski gost presenetil je domačine in tujce, toplicarje in lehkotivce, katerim je pobelil nečuvno naglo vsa divnoromantična sprehajališča. V Tridentu imajo za 65 cm. snega na debelo, kakeršne prikazni odnotni ljudje že dokaj let neso občudovali, a tolažijo se z nado, da bo sneg kmalu zopet skopnel.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 20. januarja. Grof Hohenwart imenovan predsednikom najvišjemu računišču. Po končanem zasedanju bode brzkone poklican v gosposko zbornico. — Zakon o zgradbi železnice iz Ljubljane v Kamnik se bode v prihodnji seji predložil.

Dunaj 20. januarja. „Wiener-Zeitung“ objavlja ročno pismo cesarjevo, s katerim se grof Hohenwart imenuje predsednikom najvišjemu računišču. „Politische Correspondenz“ zanikava poročila Dunajskih listov, da bosta cesarjevič Rudolf in Štefaniya v kratkem obiskala Krf, Atene in Smirno.

Razne vesti.

* (Obisk avstrijskih vseučilišč.) S početkom letošnjega šolskega leta vpisalo se je na Dunajsko vseučilišče 5421 slušateljev, kolikerkoli števila Dunajsko vseučilišče v svojem 500letnem obstanku doslej še ni doživelo. V lanskem zimskem tečaju bilo je vpisanih le 5221 slušatelj. Izredni obisk prouzročilo je najbrže odprtje novega vseučilišnega poslopja. Od Dunajskih velikošolcev jih pripada 1981 pravoslavnej, 2455 zdravniške, 754 modroslovnej in 231 bogoslovnej fakulteti. Število pravoslavcev se je letos nekoliko zmanjšalo, a pomnožilo se je ono drugih treh fakultet zlasti zdravniške, kajti lani šolalo se je samo 2013, a letos 2455 slušatelj zdravništva, tedaj povečalo se je letos število medicincev za 442. Vseučilišče v Gradci broji letos 1110 slušateljev „Inomostu 740 „ „Pragi (nemško) 1447 „ „ „(česko) 1757 „ „ „Krakovem 918 „ „ „Levovu 987 „ „ „Černovicah 267 „ Ako prištejemo temu številu še ono Dunajskega vseučilišča . . . 5421 „ pokaže se nam lepo število . . . 12646 slušateljev na vseh 8 avstrijskih vseučiliščih.

* (Biseri kraljice Natalije.) S pošte ukraden paket z biseri namenjen srbske kraljici Nataliji našli so pri urarji Akselradu na stranišči skrit. Izdal ga je njegov pomočnik. Paket je še nepoškodovan. Akselrada in 15 drugih oseb je policija prišla in zaprla.

* (Požar.) 15. t. m. zvečer mej 5. in 10. uro pogorela je do tal v Feldkirchnu predilnica s 13.000 vreteni. Ogenj nastal je v 4. nadstropji, kjer se je nek stroj pregrel.

* (Nesrečni Adolf.) Mej Dunajskimi medicinci šola se tudi mladenič Adolf E., kateri služe pri svojih prijateljih za prav posebno nesrečnega človeka. Adolf pristradal je do svojega prvega rigo-roza, ni se mu posrečilo prislužiti si niti pol krajcarja z zasobnim poukom. Ubožec ima res smolo. Kadar dobi jedenkrat v letu od svojih revnih starišev pet goldinarjev, ugrabijo mu gotovo ravno prisotni upniki še ta petak; ko je treba iti k izpitu, počí mu v zadnjem trenutku čevljev. Nekoč pošlje v svojej največji potrebi prošnjo nekemu milijonarju, a ne dobí nikake pomoči, še svojega prošnji priloženega indeksa ne dobi toli časa nazaj, da je v istini zamudil polovico šolskega leta. Še veliko žalostnih izgledov o njegovej prav pravečatej smoli in nesreči bi naveli, a dovolj je, da rečemo: mladenič je toli nesrečen, da bi bil Bog, ko bi bil Adolf klo-

bučar, gotovo ustvaril ljudi brez glav. To se nam je zdelo potrebno pojasniti, da bodo čitatelji lahko umeli naslednji dogodek: Prijatelj nesrečnega Adolfa, medicinar H., preživel je letos božične praznike v svoji domovini v Ogorski Sobotici. Doma spril se je s pravoslovcem, imenom Szakacs. Dvoboj bil je neizogibljiv. Szakacs sluje kot jako spreten strelec in po pravici tresel se je nasprotnik za svoje mlado življenje. V smrtni uri spomni se H. svojega prijatelja nesrečnega Adolfa. H. je polnoleten, sirota ter ima premoženja za 10.000 gld. Pred dvobojem sestavi pravomočno in po pričah podpisano oporoko in voli medicinaru Adolfu vse svoje premoženje. Mirno koraka potem s pištolo v roki v dvoboj, ki se je vršil pred kratkim v Sobotici. Szakacs, spreten strelec, ki nikdar ne zgreši, strelja prvi — kam je krogla žvižgala, ne vesta svedoka. Potem strelja H. in rani svojega nasprotnika. Dvoboj je končan in oporoka razstrgana, a vender H. ne pozabi, v istini nesrečnemu Adolfu na Dunaj poročati, da se vsak človek na njegovo nesrečo isto tako lahko zanaša, kakor na smrt, kajti v vseh slučajih sti obe gotovi in neizogibni.

* (Spomenska svetinja.) Ko so Danci leta 1679 z veliko vojno silo prihrumeli pred Hamburg, a popustivši trudapolno in brezvspešno obleganje dobro utrjenega mesta morali, ker neso nič opravili, zopet se vrniti v svojo domovino, skovali so Hamburgžani spomensko svetinjo, ki je imela na jedni strani napis:

"Kralj Danski Hamburg je napal, o miserere! Kar je opravil, se na drugi strani bere."

Druga stran svetinje bila je pa čisto prazna.

* (Vabilo na naročbo ameriškega lista.) Nek ameriški list objavlja na prvi strani pred uvodnim člankom naslednjo vest, katerej ne moremo odreči izvirnosti in iznajdljivosti v vabilu na naročbo. Vabilo se glasi: „Usojamo se častitemu nežnemu spolu naznanjati preveselo vest, da se nahaja med našimi naročniki precejšnje število mladih, neoženjenih, čvrstih in olikanih mož z dobrimi službami, kateri so pri naši administraciji lastnoročno podpisali izjavo ter se zavezali oženiti se le s takimi gospicami, ki so se naročile vsaj za jedno leto na naš list!“ To je hvalevredna enerzija, ki se drži gasla: „Svoji k svojim!“

Avstrijska specialiteta. Tridesetletna izkušnja so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatljici z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 5 (11—1)

Tuji:

19. januarja.

Pri **Slonu**: pl. Sokol z Dunaja. — Cukjati iz Trsta. — Kunzler, Lobourič z Dunaja. Pri **Mallet**: Kellermann, Schlesinger z Dunaja. — Berta iz Gradca.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
19. jan.	7. zjutraj	743.84 mm.	— 8.6° C	sl. vzh.	d. jas.	
	2. pop.	741.20 mm.	— 3.6° C	z. svz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	744.26 mm.	— 8.0° C	z. svz.	jas.	

Srednja temperatura — 6.7° za 4.7° pod normalom.

Dunajska borza

dné 20. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 90	kr.
Srebrna renta	83 „ 70	„

Umrli so v Ljubljani:

14. januarja: Mihajl Brajdič, delavec, 47 let, Ulice na grad št. 12, za spridenjem pluć.
17. januarja: Ana Helebrand, mestna uboga, 83 let, Karlovska cesta št. 7, za starostjo.
18. januarja: Janez Premrov, maza-

čev sin, 7 let, Poljanska cesta št. 18, za jetiko.

V deželnej bolnici:

15. januarja: Marija Kavtigar, gostija, 61 let, za oslabiljenjem močij.
16. januarja: Helena Čelešnik, mestna uboga, 80 let, za vodenico.
17. januarja: Marija Škoda, gostija, 65 let, za oslabiljenjem močij.

Popolna razprodaja.

Ker opustim svojo trgovino, poprodalo se bode vse

galanterijsko, igriško, drobno in jekleno blago

na debelo in drobno po jako znižani ceni

Z veseloštopovanjem se priporoča

(23—4)

LEOPOLD PIRKER,

v Ljubljani, na voglu Špitalskih ulic.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zlata renta	106 gld. 40	kr.
5% marcna renta	98 „ 30	„
Akcije narodne banke	864 „ —	„
Kreditne akcije	299 „ 75	„
London	123 „ 75	„
Napol.	9 „ 77 1/2	„
C kr cekini	5 „ 78	„
Nemške marke	60 „ 35	„
4% državne srečke iz l 1854	250 gld 127 „ —	„
Državne srečke iz l 1864	100 gld. 171 „ 75	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	106 „ 20	„
Ogrska zlata renta 6%	— „ —	„
4%	96 „ 35	„
5%	92 „ 80	„
5% štajerske zemljišče odvez obliq	104 „ —	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 116 „ 75	„
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122 „ 25	„
Prior obliq Elizabetine zapad. železnice	112 „ —	„
Prior obliq Ferdinandove sev. železnice	105 „ 40	„
Kreditne srečke	100 gld 175 „ 75	„
Rudolfove srečke	10 „ 19	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 103	„
Tramway-društ. velj. 170 gld a v.	214 „ 50	„

V Nemških ulicah h. št. 2

proda se še dobro ohranjen in jako pripraven

steklen voz

in odda se v najem

magazin.

Povprašati pri hišniku.

(35—2)

PISAR,

v slovenskej, hrvatskej in nemški pisavi dobro izurjen,

išče mesta.

(39—1)

Dopise prosi pod naslovom: **B. Z. post. rest. Graz.**

Zobozdravnik SCHWEIGER

z Dunaja

stanuje v hotelu „Stadt Wien“, II. nadstropje, sobna št. 23 in 24.

Ordinira vsak dan od 9. do 12 1/2 ure in od 2. do 4. ure popoldne. Vse operacije izvajajo se hitro in gotovo prav po modernih zahtevah novejšega časa. (34—2)

V Švico, Francijo, Belgijo, Ameriko in Anglijo najceneje via Innsbruck-Ariska železnica.

Izdaja vozni listov (kart) za železnice in parnike. Vsa pojasnila o potovanju po avstrijskih in inozemskih deželah daje zastoj (300—6)

KAROL HUNOLD,

Innsbruck, Erlersstrasse 13.

Mejnarodna prometna pisarna.

Takoj delujoče.

Uspeh zajamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in osivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zajamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolieh v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu **Peter Slocevič**; v Sanitā 13; v Gorici **lekar C. Cristofolletti**; v Reki **lekar C. Silhavy**; v Celji **Ed. Pellé**; v Mariboru **J. Martinz**; v Rovinji **lekar G. Tromba**.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepilno sredstvo, ki nar. ja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(40—1)

Prava marzeilska galerta

je najgotovše, najhitrejša in največješe sredstvo za čiščenje in zboljšanje vina in jamči se za najboljši uspeh; dobiva se pri

(30—3)

A. HARTMANN-u,

v Ljubljani, Tavčarjeva palača.

Št. 569.

(33—2)

Razglas.

Mestni magistrat naznanja:

1. da so imeniki k letošnjemu novačenju poklicanih, v letih 1862, 1863, 1864 in 1865 rojenih domačih mladeničev dogotavljeni in pri magistratu od 15. do 30. dne t. m. razpoloženi, da jih vsak lahko pregleda, in

a) ko bi kdo izpuščen ali pa napačno vpisan bil, to naznani;

b) zoper reklamacije novačenju podvrženih ali zoper njih prošnje za oproščenje od dejanske službe vojaške ugovarja in te ugovore tudi dokaže; potem objavljajo magistrat:

2. da bode srečkanje novačenju podvrženih mladeničev

1. razreda letos v 12. dan februarja ob 9. uri dopoldne

v mestni dvorani in da je vsakemu prepuščeno udeležiti se srečkanja.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 10. dan januarja 1885.

Kri čistilne kroglice

ne sme bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se že tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpnenih udih, skaze-nem želodu, jetrnih in obistnih boleznih; v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Razpošilja se le jeden zavoj.

Planinski zeliščni sirop kranjski

à 56 kr.,

izboren zoper kašelj, hipavost, vratobol, prsne in plučne bolezine. Koristnejši, nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Naročila z dežele izvrše se takoj

v lekarni „pri samorogu“

JULIJ pl. TRNKOCZY-ja

na Mestnem trgu v Ljubljani. (41—1)

NAJBOLJŠI

PAPIR ZA CIGARETE

je pristni

LE HOUBLON

Francozka fabrikat

Cawley-jev & Henry-jev v Parizu.

PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!

Pravi je ta papir za cigarete samo tedaj, če ima vsak list znamko **LE HOUBLON** in vsak karton nosi varstveno znamko in signaturo.

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájajo te pastilje nič škodljivega v sebi; najuspešnejše se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, prehajalno mrzlico, bolezni na koži, v mož-janih in ženske bolezni; čistijo kri in lahko odpravljajo blato. Ni ga zdravila, ki bi bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh bolezni. Ker so posladkorjeno, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane s jako častnim pismom dvornega svetnika Pitha.

Jedna škatljica s 15 pilami velja 15 kr. — Zavitek, osem škatljic skupaj, 120 pil, velja samo 1 gld. a. v. (690—9)

Philipp Neustein

Vsaka škatljica, ki nima firme: **Apotheke zum heiligen Leopold** in na zadnji strani naše varstvene znamke, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne kupuje.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neuplivenega ali celo škodljivega izdelka. Vsakdo naj izrečno zahteva Neusteinovih Elizabetinih pil, to imajo na zavitku ter navodila za rabo poleg stoječi podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „zum heiligen Leopold“ des Ph. Neustein, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse. Za 1 gld. 15 kr. pošljemo franko jeden zavitek.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.